

РЕШЕНИЕ

№ 2143

гр. София, 28.06.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II отделение 34 състав, в публично заседание на 30.03.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мартин Аврамов

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **4323** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по реда на чл. 145-178 АПК във връзка с чл. 215 от ЗУТ е образувано по жалба на „СЛ – Италия” Е., представлявано от управителя Н Д, срещу Заповед № ДК-09-57/19.06.2009 г. на началника на Столична РДНСК. По изложени в жалбата доводи за незаконосъобразност на обжалваната заповед, които могат да бъдат свързани с основанията за оспорване по чл. 146, т. 3 и 4 от АПК, се иска нейната отмяна.

Ответникът не взема участие в съдебното производство и не изразява становище по жалбата.

Заинтересованата страна – „Е. К.” Е., чрез пълномощника си изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендират се и разноските по делото.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С.-ГРАД, след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 16.04.2009 г. длъжностни лица от администрацията на район „Връбница”- Столична община са извършили проверка на строеж „Монтажно хале – дърводелска работилница”, находящ се в поземлен имот XV, кв. 3 по плана на гр. С., местност „НПЗ О”, район „Връбница”. В хода на проверката е констатирано, че строежът, възложител на който е „СЛ – Италия” Е.,

представлява дърводелска работилница, построена съгласно Разрешение за строеж № 119/19.04.1989 г., състояща се от два корпуса, със застроена площ около 1205 кв.м. и 1770 кв.м., и обща площ около 2975 кв.м.; сградата е изпълнена от носеща метална конструкция – колони и греди, покрив с 2Т панели, фасади – панели. Проверяващите са установили, че строежът е захранен с ел. енергия и вода и се ползва като склад и цех за производство на алуминиева дограма без да е приет по установения ред. Строежът е квалифициран като IV категория според чл. 137 от ЗУТ и Наредба № 1 от 30.07.2003 г. на МРРБ за номенклатурата на видовете строежи. За проверката е съставен Констативен акт № 2/16.04.2009 г., връчен на управителя на дружеството. Началникът на С., възприемайки констатациите в акта, е издал оспорената заповед, предмет на която е наредената, на основание чл. 178, ал. 5 от ЗУТ, забрана на ползването на строежа.

По делото е прието експертното заключение на вещото лице инж. Т. Т., в което са описани техническите параметри на строежа и същият е определен като принадлежащ към IV-та категория по смисъла на чл. 137, ал. 1, т. 4, б. „б” от ЗУТ. При направения оглед експертът е установил, че двата корпуса, от които се състои строежа, са с предназначение за складове, а при проверката в район „Връбница” – СО не е констатирано наличието на издадено удостоверение за въвеждане в експлоатация.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е *допустима* – подадена е от надлежна страна и в преклузивния срок за оспорване, а разгледана по същество е *неоснователна*.

1. а. Чл. 178, ал. 1 от ЗУТ забранява ползването на строежи или на части от тях преди да са въведени в експлоатация от компетентния по чл. 177 от закона орган. Нарушаването на цитираната разпоредба поражда правомощието на началника на ДНСК или на упълномощено от него лице с мотивирана заповед да забрани ползването на строежа. Материално-правните предпоставки, които обуславят издаването на административен акт по чл. 178, ал. 5 от ЗУТ, се свеждат до установяването на ползването на строеж (който не е от категорията на предвидените в чл. 178, ал. 2 строежи, които не подлежат на въвеждане в експлоатация), както и на факта на невъвеждането му в експлоатация по реда на чл. 177 от ЗУТ. Преценката на административния орган по отношение на тези факти предопределя и съответствието на заповедта за забрана ползването на строежа с материалния закон.

б. В процесния случай, като е констатирал нарушение на чл. 178, ал. 1 от ЗУТ и е разпоредил забрана за ползването на строежа, издателят на оспорената заповед е приложил правилно материалния закон към установените в хода на административното производство факти. Жалбоподателят не е доказал изпълнението на произтичащото от цитираната разпоредба задължение за

въвеждане на обекта в експлоатация, дължимостта на което е изключена само по отношение на строежите от шеста категория (по арг. от чл. 178, ал. 2 от ЗУТ). Констатациите на съставителите на акта относно квалифицирането на строежа като четвърта категория се потвърждават и от експертното заключение на вещото лице, според което обекта съответства на критериите по чл. 137, ал. 1, т. 4, б. „б” от ЗУТ.

в. Доводите за наличието на строително разрешително за обекта са неотнормими към предпоставките да се забрани ползването на строежа. Задължението за въвеждане в експлоатация възниква след правомерното извършване на строежа в съответствие с разрешението за строеж, извън обективните предели на което е въпросът за неговото категоризиране според чл. 137, ал. 1 от ЗУТ. От друга страна, правомощието по чл. 222, ал. 1, т. 6 от ЗУТ за забрана ползването на строежи от органите по строителния контрол не би могло да бъде упражнено без предварителна преценка за категорията на строежа, тъй като от нея произтича и извода за приложимостта на реда по чл. 177 от ЗУТ за въвеждане в експлоатация.

2. а. При издаването на административния акт не са допуснати и съществени нарушения на административно-производствените правила. Спазено е процесуалното правило на чл. 178, ал. 5 от ЗУТ заповедта за забрана ползването на обекта да е издадена въз основа на съставен констативен акт. На жалбоподателя е обезпечена възможността да направи възражения по съставения констативен акт и да представи доказателства, с което е осигурено и правото му на участие в административното производство в съответствие с разпоредбата на чл. 34, ал. 3 от АПК.

б. Неоснователно е и позоваването на търпимост на строежа по § 16 от ПР на ЗУТ във връзка с възражението, че административният орган не е установил годината на изграждането му, поради което не било възможно да се прецени изискуемостта на въвеждането му в експлоатация според правния режим, действал към този момент. Извод за времето на строежа може да бъде направен както от съдържащото се в констативния акт позоваване на строителното разрешително от 1989 г., така и от изричното признание от жалбоподателя на факта на изграждането му в периода 1988-1989 г. § 16, ал. 1, изр. 1-во от ПР на ЗУТ не допуска забраната за ползване на строежи, изградени до 7 април 1987 г., за които няма строителни книжа, но са били допустими по действащите подробни устройствени планове и по правилата и нормативите, действали по време на извършването им или съгласно ЗУТ. В случая, освен, че за строежа са издадени строителни книжа, той е изграден след релевантната дата, поради което и нормата е неотнормима към преценката за възникването на правомощието да се нареди забраната на ползването му. Съответно и неосъществяването на предвидените в хипотезата на § 16, ал. 1, изр. 1-во от ПР на ЗУТ юридически факти е основание за приложимостта на общия ред по чл. 178, ал. 1 и ал. 5 от ЗУТ.

3. При извършената на основание чл. 168 във връзка с чл. 146 от АПК служебна

проверка съдът не констатира други основания за незаконосъобразност на обжалваната заповед.

Изложените съображения мотивират съда да отхвърли оспорването. Въпреки изхода на делото, в полза на заинтересованата страна не е възникнало правото по чл. 143, ал. 3 от АПК на разноси в производството. В представения договор за правна защита и съдействие е определено като договорено възнаграждение от 100 лв., но не е посочен размер на внесена сума. На присъждане подлежат единствено „заплатените” от страната, в чиято полза е решението, разноси, не и договорените (чл. 78, ал. 1 и 5 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК).

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – С.-град, II отделение, 34 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „СЛ – Италия” Е., представлявано от управителя Н Д, срещу Заповед № ДК-09-57/19.06.2009 г. на началника на Столична РДНСК.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е постановено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: